

Reuzen

Column hoofdredactie OnderWeg

Ad de Boer - 9 december 2017

‘Wij staan op de schouders van reuzen.’ Met die woorden begon Carola Schouten een week of wat terug haar toespraak op het partijcongres van de ChristenUnie. Ze noemde daarbij de namen van de oud-politici Meindert Leerling en Gert Schutte en bedankte hen voor wat zij als voortrekkers voor de christelijke politiek in Nederland hebben betekend. In de dagen daarna dacht ik: wat zijn de reuzen op wier schouders ik sta en op wier werk ik probeer voort te bouwen?

Zo’n reus is voor mij Kees Huizinga, geboren in 1927, gestorven in 2003. Een Friese ondernemer, actief in het gereformeerde jeugdwerk, de christelijke politiek en de visievorming op diaconaal gebied, een fijnzinnige columnist in het blad *Koers* en schrijver van het mooiste boekje dat ik ken ‘over ziek zijn en beter worden, sterven en opstaan in de Bijbel’: *Het beste komt nog*. Maar voor mij is Kees Huizinga vooral de wijze architect van de NGK-kerkorde.

Toen er veertig jaar geleden fel gedebatteerd werd over de vraag of er landelijk niet te veel bindende regels kwamen, hield hij de kerken voor: ‘Juist omdat wij weten zondige, gebrekkige en beperkte mensen te zijn, is het goed dat wij ons aan elkaar verbinden door regels te stellen in het onderlinge verkeer: regels die wij in vrijheid aanvaarden. De idee dat het zonder zulke regels wel goed gaat, is een illusie: ons hoogmoedig hart vindt altijd zijn wegen. Waar geen duidelijke en omschreven regels zijn, liggen die wegen onder de oppervlakte, je kunt ze veel minder zien en de gang van hen die ze gaan, is veel minder controleerbaar. Informele dwang is erger dan formele: je kunt je er niet tegen verzetten, want je mist de aangrijpingspunten om de ander te wijzen op wat gelden mocht als overeengekomen recht en plicht.’ Woorden uit 1978, actueel in 2017.

Wie waarschuwt tegen landelijke overheersing wordt door Huizinga op het gevaar van plaatselijke dwingelandij gewezen: ‘Is het te veel gezegd dat gevoelige kinderen van God geleden hebben onder de gebrekkige regering van eigengereide en beperkte kerkenraden? Verdriet gehad hebben van een eenzijdige – dat is bijna hetzelfde als uniforme – en de ruimte van Gods Woord beperkende prediking?’

Kees Kraaijenoord zingt: ‘Wij zijn omringd door zo veel helden, die ons voor zijn gegaan. Nu geven wij niet op. Het zijn de schouders waarop wij mogen staan.’

Anno 2017 sta ik op de schouders van die andere Kees, die grote kleine in het koninkrijk. Sprekend nadat hij gestorven is.

<https://www.onderwegonline.nl/10888-redactioneel-reuzen>